

Lästid 5 minuter

STRECKKOD EFTER STEKT FISK

C-J Charpentier

En enda gång i mitt liv har jag pratat middag med en streckkodsläsare – ni vet en sån där som tyder de svarta stolpar som i vanligt språkbruk kallas EAN – *European Article Number* – och liknande.

Det var i Horsens och det regnade; vräkte ned som om en vredgad gud öppnat himmelens metaforiska slussportar. Och skyfallen började redan när jag drack mitt förmiddagskaffe i Karlslunde, svepte över Själland, över broar och öar. Som en norrön monsun, fast utan värme.

Till Horsens åker man för att besöka fängelset, eller för att gå på rockkonsert. Självt hade jag valt det förstnämnda, och kom fram dränkt. Det gjorde nog inte Madonna, Dolly Parton och Iron Maiden.

Hotellet hette Jörgensen, låg på huvudgatan och var för dyrt. Stövlar och kläder var – trots regnställ – ordentligt fuktiga efter tjugotre mil på motorcykel; draperade snart stolar, bord och element. Luftfuktigheten steg snabbt i rummet och det smattrade mot rutorna. Gudskelov hade mitt enda och rena ombyte överlevt, välplastat tillsammans med kameran

och blocket i packväskorna.

Utanför hotellet var allt jämngrått, portieren fick ringa efter en taxi. Torra jeans och torra jympadojor var en lisa. Liksom en just förtärd snaps för att höja kroppstemperaturen.

Bilen rullade fram efter tio minuter. Vindrutetorkarna jobbade frenetiskt.

– Statsfängelset, sa jag till chauffören.

– Slottet, replikerade han. Fast med ett t, eftersom han sa det på danska; även om han sannolikt var pakistanier.

Slotet. Ett par minuter senare insåg jag att det var ett väl valt namn.

Bygget från 1853 var imponerande, komplett med murar och vallgravar, låg nästan mitt i stan, och vid porten väntade en man från kommunalkontoret. Med portfölj och paraply.

Vi hälsade på varandra, och han tog fram en väldig nyckelknippa.

För danskar har Horsens ungefär samma klang som Långholmen har för en svensk, skapar likartade associationer.

Men nu var fängelset till salu, sedan den siste fången checkat ut och överförts till en nybyggd anstalt ett par månader tidigare, och det var därför jag körde till Jylland. Som journalist, inte som potentiell köpare.

Det blev ett par timmars guddad tur genom celler och korridorer. Jag förevisades MC-gängens egna avdelning från de så kallade gängkrigens tid, museisamling, bältessängar och

latrin för tvångsmässigt utskitande av kondomsvuld narkotika, kyrkosal och moské. Plus det hörn på gården där Jens Nielsen som siste dansk i fredstid blev halshuggen 1892. På egen begäran efter att två gånger ha blivit benådad.

Prislappen på dessa tjugotretusen kvadratmeter av svunnen restriktiv tillvaro var på trettiosex miljoner danska kronor. Dock fanns två hakar: ett renoveringsbehov i storleksordningen tvåhundra miljoner, och ett absolut krav från staten på att den kommande ägaren skulle förvandla anläggningen till upplevelsecentrum – med temat *world of crime* som en av ingredienserna. Cellerna skulle bli hotellrum, var det tänkt, och i andra utrymmen kunde man skapa konferensfaciliteter, restauranger, gym och spa.

Det lät en aning befängt men det blev faktiskt affär påföljande år.

Kommunaltjänstemannen låste ordentligt när vi skildes åt. Det regnade fortfarande, och han var rädd för husockupanter. Taxin kom snabbt och jag var svulten. Hade inte fått något substantiellt i buken efter wienerbrödet i Karlslunde.

Kvällen sänkte svärta över ett blött Horsens och jag iddes inte leta matställe, tänkte nöja mig med krogen i hotellets källare sedan jag druckit ännu ett glas sprit, rökt en *cerut* och gått igenom mina anteckningar.

Fängelsehotell, funderade jag med pennan i handen och skakade på huvudet; och i Horsens av alla platser. Det kunde

knappast finnas underlag för en så omfattande verksamhet i en stad med femtiotusen invånare. Även om slottets förflutna säkert skulle kittla en och annan. Sedan slog jag ihop anteckningsboken och drog på mig en tröja.

Man fick gå ut på gatan och bli blöt i trettio sekunder för att nå nedgången till restaurangen. Den var gemytlig, varm och en aning rustik.

Vid bordet intill, det var ganska trångt i matsalen, satt en ensam man i fyrtioårsåldern och åt, och efter en stund började vi växla glosor med varandra som man ofta gör när man befinner sig solo på lokal i en främmande stad. Han var engelsman, reste i tjänsten och kommenterade först vädret; som engelsmän brukar. Därefter anlände min stekta fisk och en bytta med *remoulade* tillsammans med ett glas vitt.

Efter maten beställde vi varsin avrundning. Han tog Irish coffee och jag cognac, och samtalet fortsatte i en air av pratglad sällskapssjuka.

Jag berättade litet om fängelset, sa att centralhallen var modellerad efter Sing-Sing, och frågade om han kunde tänka sig att bo där nästa gång han kom till Horsens.

– Det finns gränser, konstaterade han.

Jag nickade instämmande.

Innan vi gick till våra respektive rum hade jag också fått veta vad som föranledde hans besök i Jylland. Att han ständigt åkte land och rike runt och kontrollerade att streckkoderna var korrekta varhelst det fanns en livsmedelsbutik som

sålde engelska varor. Hela sortimentet, från *baked beans* och *Cadbury Fingers* till *HP-sauce*.

Jag kunde svårligen tänka mig en tristare syssla. Höll med Indras dotter när hon i det strindbergiska drömspelet sa att det var synd om människorna.

De sena TV-nyheterna utlovade fortsatt regn. Själv skrev jag den här bagatellen i väntan på nästa våta dag.

Påföljande afton slapp jag prata engelska, satt hemma hos släkten i den francofona delen av Belgien.

läs-en-bok

Läs-en-bok enligt systemet Code 128

